נוה אביבים

אין בתל־אביב דירה כמו שלנו לחוזק יציבות ורווחה.
לפני שאתה מחליט על קנית דירה, בדוק וראה מה אנחנו מציעים לך עבור כספך.

נוה: חברת בנין בע"מ, רח' דיזנגוף 16, תל־אביב, טל. 223082, 224549

תוך שבועות אחדים ביכולתך לדבר אנגלית* מצויינת בשטף ובמבטא נכון

בשבתך כל יום 15 דקות ליד הפטיפון

קורס לינגאפון הנו הצורה המהירה, הקלה והיסודית ביותר ללמוד שפה בבית. למעלה ממליון אנשים למדו שפות בשיטה זו. ממשלות רבות וצבאות בארצות שונות בעולם וכ־כ יותר מ־15,000 בתי־ספר יסודיים, תיכוניים ואוניברסיטאות בכל רחבי תבל משתמשים בלינגאפון להוראת שפות.

אתה לומד ע״י הקשבה לדוברי אנגלית, מעל גבי תקליטים. הם משמיעים לך את השפה המדוברת יום יום במדינתם. כל מלה הנשמעת תוכננה וכוונה בצורה שתעזור לך לדבר אנגלית בזמן הקצר ביותר.

אתה נהנה בפלייס מנסיעה חוץ יחול לאחר שלמדת בשיטת לינגאפון את שפת המדינה אליה אתה נוסע.

לינגאפון הנו השיטה המועלחת והמצוינת להוראת שפות לילדים קטנים ולעזרת תלמידי בתי־ספר ובסטודנטים בשנותי האנגלית או כל שפה אחרת.

בשבתך כל יום 15 דקות ליד הפטיפון, להקשבה לקורס לינגאפון, תלמד לדבר ולהבין, לקרוא ולכתוב אנגלית תוך שבועות אחדים. אם הנך יודע כבר שפה זו, קורס לינגאפון יעזור לך לבטאה במבטא אנגלי נכון ומדויק, כאילו היית אנגלי יליד אנגליה.

• עם לינגאפון אפשר ללמוד 36 שפות, כולל ערבית, צרפתית, רוסית, ספרדית, איטלקית, פורטוגזית, הולנדית... וכו׳.

לינגאפון ללמוד שפות

חינם! שעור לדוגמא

נא לשלוח לי חינם ופלא כל התחייבות מצדי, את החוברת (24 עמודים) המתארת את שיטת לינגאפון ללמוד שפות. כ־כ הזמנה לקבלת שעור לדוגמא.

(נא לציין במקום המתאים באיזו שפה מהשפות הבאות ברצונך שנשלח לך את החוברת הנ־ל).

באנגלית בערבית בצרפתית בגרמנית באיספניולית

השם ..... מקצוע: .....

הכתובת .....

יכבוד מכון לינגאפון
ע״י פרסום „מוגא״
ת.ד. 1870 — תל־אביב.

Z.1 7/65

חינם! שעור לדוגמא

נגזר ושלח תלוש זה ותקבל חוברת נאה ומצוירת הנותנת הסבר מלא על שיטת לינגאפון וכן הזמנה לכ־ניסה לשעור לדוגמא. הכל חינם ללא כל התחייבות מצדך

המשרד: רח' דיזנגוף 101 חנות בפסאג׳, בקומה ב׳

קולנוע

סרטים

משפט ומחתרת

משפט ווכר (קולנוע גורדון, תל־אביב) במאי שאינו יודע מה זה קולנוע, לקח שחקנים שאינם יודעים מה זה משחק, עם צלם שאינו יודע מה זאת מצלמה, ותסריטן שאינו יודע מה זה תסריט, יצא לו משהו שאינו דומה אפילו לבן־דוד של סרט.

חזבה לשבוה. התסריט מנסה לתאר את תקופת הכיבוש בפולניה, את מלחמת המחתרת, וגם את משפטי הנאצים לאחר עשרים שנה. הוא לא הצליח לתאר לא את זה ולא את זה.

אין בסרט תמונות או מאורעות, יש בו סממנים. בחצי הראשון, המתאר את הכיבוש, יש כמה צילומים משעממים של קרבות, כמה תמונות של תפיסת יהודים, כמה תמונות של אנשים בכלא ובלא. יש צילום של אכזריות נאצית. צילום אחד של התעלות נאצית. צילום אחר של עינוים וצילום אחר של פיקוסופיה נאצית.

בקטע של המשפט יש כמה פטפוטים על אחריות, על ציות לפקודות, על הפשע של העם הגרמני, ועל החובה לשכוח, או לא לשכוח.

אין בסרט גיבורים או דמויות; יש בו רובוטים שהוכנסו לתוכו על מנת לדקלם ברגע מסויים, תמיד ברגע הכי פחות מתאים, את מה שהתסריטן הכניס לפה. הוא הכניס להם לפה ילדות פתטיות, או פטפוטים נדושים חסרי משמעות.

הבמאי של הסרט, ליאונד בושקובסקי, עשה עבודה מיוחדת במינה. הוא אסף את כל הטריקים שראה בסרטים של במאים אחרים, עירבב אותם ביחד, ודחף אותם לתוך הסרט מבלי להבין למה הם משמשים. קשה לתאר מה שיצא לו מזה, אבל עוד יותר קשה להבין למה אדם כמוהו עושה בכלל סרטים.

בקרוב

אמנות וחיים

האספן (קולנוע גת, תל־אביב; ארצות־הברית) הוא סרט מצויין, לא רק בגלל שהוא עשוי טוב, משחק טוב ומצולם טוב. זהו סרט מצויין משום שהוא עוסק בחיים אמיתיים, ומביא אותם בצורה אמינותית טהורה אל הבד.

המישש, דלתף וחנוק. האספן הוא פרדי קלג (טרנס סטמפ), פקיד קטן בבנק, אשר אינו יכול להסתגל לחיים ולחברה. הוא נשאר מחוץ להם. אין לו חברים, אין לו ידידים, בזמן הפנוי שלו הוא מסתובב לבדו בשדות ואוסף פרפרים.

הוא תמהוני. הוא לא מטורף, אבל הנפש שלו והרגשות שלו אינם מבוגרים מספיק, הם נשארו במצב ילדותי מפגר. איסוף הפרפרים אצלו זוהי מין צורה של התבטאות, של עשייה. אבל זהו גם מין יצר ילדותי לא מפותח. הוא צריך להחזיק את הדברים בהם הוא רוצה, למשש אותם, ללטף אותם, לחנוק אותם.

יום אחד הוא מרוויח 200 אלף דולאר בהגרלת טוטו. הוא הופך עשיר. יש לו כסף, והוא יכול לממש תשוקות ילדותיות אחרות שלו. הוא קונה בית במקום מבודד, תופס את הנערה היפה שהוא אוהב מזה שנים, ומביא אותה למרתף של הבית.

המרתף מרוהט, מחומם, מלא בשמלות, ספרים ותקליטים שהוכנו למענה. הנערה נשארת במרתף כחודשיים. תקופה זו מאפשרת לבמאי להראות שפע של רבדים ביחסים בלתי אפשריים בין שני אנשים זרים.

היחס בין הנערה החטופה לבחור הוא קודם כל יחס שבין קורבן לצייד, עם האימה, החשדנות, הכעס והוסר הבטחון של שני הצדדים. אבל בין השניים מתפתחים גם יחסים אחרים, שאינם תלויים במצב אלא באנשים.

מתפתח ביניהם יחס שבין אדם עד, אוהב חיים וחברה, לבין אדם רדום, הנמצא מחוץ לחיים ומחוץ לחברה. מתפתח ביניהם יחס שבין אדם משכיל, שחונך בחברה טובה, לבין אדם יסר השכלה וחסר תרבות. שני האנשים הללו אינם יכולים להידבר ביניהם. הם שייכים לשני עולמות שונים לחלוטין. שום מלה, שום משפט שאומר האחד אינו יכול להיתפס על־ידי השני.

פרפרים רועדים. הבמאי ויליאם ווילר הצליח ליצור מיחסים אלה את אחד הדברים המוזעזים ביותר, המפחידים ביותר, הדברים שייעשים ביותר שיעשו בקולנוע בזמן האחרון. כשהנער אומר לנערה: „אני אוהב אותך,״ הוא לא מתכוון למה שהיא מבינה בזה. כי האהבה שלו היא אהבה בלתי־מבוגרת, לא אמיתית. הוא אוהב אותה כמו שילד אוהב את בובת הסמרטוטים שלו. הוא רוצה שהיא תישן במיטה שלו, הוא רוצה לקטוף לה את הידיים, לחנוק אותה מתחת לשמיכה, והוא בוכה נורא כשלוקחים אותה ממנו. אין שום אפשרות להסביר לו שהוא טועה, משום שהוא נמצא במצב מוגבל של חוסר הבנה.

הוא בז לה בגלל ההשכלה שלה, כמו שבזים, מתוך התגוננות, אנשים שאין להם דבר מה, לאנשים שיש להם את אותו הדבר. הוא בז לה בגלל אהבת החיים שלה, ובגלל שהיא מוכנה לעשות למען החיים דברים שאינם מתיישבים עם המושגים החברתיים שלו על כבוד. הוא כמעט שונא אותה בגלל החברה שלה, הידידים שלה וכל הדברים שיש לה, שהם זרים לו. הוא לא מסוגל, בשום אופן, להבין אותה, ואילו היחס שלה אליו לא יכול להיות אחר מאשר חוסר־הבנה ובוז, המסתתרים מאחורי שנאה, המסתתרת מאחורי פחד נורא.

ויליאם ווילר לא יכול היה למצוא לשני התפקידים הראשיים שלו שני אנשים יותר מתאימים מאשר טרנס סטאמפ וסמנטה אגר. טרנס סטאמפ אינו משחק את הדמות של התמהוני, התמים, המוגבל, וטוב הלב — הוא הי אותה.

אפשר לראות את האטימות בתוך העיניים שלו, בערמומיות המוזרה שלו, בא־דיבות המיוחדת שלו, בתימהון הממלא את כל פניו כשהוא פוגש במשהו בלתי מובן לו. הוא מטורף, הוא מפחיד, אבל הוא כל־כך אנושי, שאי אפשר לא להרגיש אליו אינושהי אהדה. לאחר שהוא תופס את הבחורה, ומכניס אותה למרתף שלו, הוא יוצא החוצה, מהלך על הגדר, מתיישב

אדלסון ב„ליל קיץ ארוך״
עירום ומגן־דויד

על אבן ומחייך. הוא לא נראה עליז או שמח באופן מיוחד, אבל כל המסך קורן מאושרו.

סמנטה אגר היא ההיפך ממנו. היא משחקת ביד, בפניה ובכל גופה. היא נראית בדיוק כמו פרפר יפה ומבוהל בתוך רשת. היא משחקת על כל המישורים של הסיפור. היא מיואשת, היא נפחדת, היא כועסת, היא נדהמת, היא חסרת אונים, הדברים עוברים עליה בקשת, ולפעמים הם מציפים אותה בבת אחת.

הם כמעט ולא מדברים ביניהם. הם לא זקוקים זה לזו. הם אומרים את כל מה שיש להם להגיד, או את כל מה שאין להם להגיד, במשפטים הקצרים שלהם.

מה שלא עושות המלים והתנועות עושה המצלמה הצבעונית. היא איטית. היא מלאת מתח ואחידה, נעזרת במוסיקה הנהדרת של מוריס ג׳אר. היא מטיילת על הקירות של הכלא, על החלונות האטומים, על הפרפרים הרועדים, על הפנים, על העיניים ועל הגופות של הגיבורים.

האספן הוא סרט מציאותי ופנטסטי כאחד. יש בו צירוף של חיים ואמנות. צירוף שרק יצירה אמיתית יכולה להביא.